

ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΤΟΤΕ, ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ!!!

Τον Μάρτιο του 1821 το έθνος των Ελλήνων εξηγήθη κατά της δουλείας υπό έναν κυρίαρχο ξένο, αλλόφυλο και αισχρώς βάρβαρο, την κατάρτα του Θεού ονόματι «Οθωμανός Τούρκος». Ήταν μία μεγαλειώδης εθνική επανάσταση, η οποία εξέφραζε απολύτως την θέληση της συντριπτικής πλειονότητας των Ελλήνων της εποχής να ζήσουν ελεύθεροι: ελεύθεροι σε ένα ελληνικό εθνικό κράτος εκτεινόμενο έως εκεί που θεμελιώνονται τα ιστορικά δικαιώματα του Ελληνισμού. Και υπήρξε μία επανάσταση, η οποία αναμφισβητήτως απέτελεσε την συνέχεια μιας σειράς εξεγέρσεων και ακαταπαύστου ανταρτοπολέμου υπό των υποδούλων Ελλήνων κατά της οθωμανικής κατοχής, αρξαμένων από τα πρώτα κιόλας χρόνια της υποδουλώσεως. Όπως χαρακτηριστικώς αναφέρει ο εθνικός ήρωας Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στα απομνημονεύματά του ότι είπε κάποτε στον Άγγλο φιλέλληνα πλοίαρχο Χάμιλτον: «Εμείς, καπετάν Άμιλτον, ποτέ συμβιβασμό δεν εκάμαμε με τους Τούρκους. Άλλους έκοψε, άλλους εσκλάβωσε με το σπαθί και άλλοι, καθώς ημείς, εζούσαμε ελεύθεροι από γενεά εις γενεά. Ο βασιλεύς μας εσκοτώθη, καμμία συνθήκη δεν έκαμε, η φρουρά του είχε παντοτεινό πόλεμο με τους Τούρκους και τα φρούρια ήτον πάντοτε ανυπότακτα". Με είπε: " Ποία είναι η βασιλική φρουρά του, ποία είναι τα φρούρια;" – "Η φρουρά του βασιλέως μας είναι οι λεγόμενοι Κλέφται, τα φρούρια η Μάνη και το Σούλι και τα Βουνά"».

Όστε ο λαός των ραγιάδων (πάει να πη, υποδούλων προχείρων για άρμεγμα) που ζούσε στα πανάρχαια ελληνικά χώματα και περιτράνωσ έχει πλέον αποδειχθή και με την βούλα της επιστήμης ότι ήταν απόγονος των υπερλάμπρων και θρυλικών Αρχαίων Ελλήνων, έχων πάντοτε πλήρη συνείδηση της διαφορετικότητός του από τον αλλόθρησκο και αλλόφυλο κατακτητή και δυνηθείς, χάρις στο ακατάβλητο διαφωτιστικό έργο των διανοουμένων του, να συνειδητοποιήσει την εν πολλοίς λησμονηθείσα (λόγω των μακραιώνων κατατρεγμών υπό των Ρωμαιοχριστιανών δεσποτών και του συνακολούθου σκότους της αμορφωσιάς) ελληνική εθνική του ταυτότητα, διεξήγαγε έναν καθαρώς εθνικό πόλεμο. Πόλεμο στον οποίο μετείχαν πλούσιοι και πτωχοί, όλες οι κοινωνικές του τάξεις, ακόμη και το μεγαλύτερο μέρος των ευνοημένων από την οθωμανική κατοχή μεγαλογαιοκτημόνων προυκόντων (κοτσαμπάσηδων). Και αυτό διεκήρυσσαν πάντοτε οι επαναστάτες, παρά τα όσα εδώ και δεκαετίες έχει διοχετεύσει και εν πολλοίς επιβάλλει ως επίσημη, σχεδόν, ερμηνεία της μεγάλης Ελληνικής Επανάστασεως η προδοτική-αντεθνική μαρξιστική

αριστερά, περί ταξικού πολέμου μεταξύ υποδούλων πτωχών και κυριάρχων πλουσίων. Οι Τούρκοι, πτωχοί-πλούσιοι αδιακρίτως, όλος ο τουρκικός λαός είναι σύσσωμος με το μέρος του σουλτάνου· στρατεύονται για να πολεμήσουν τους επαναστάτες και οι όχλοι τους προβαίνουν σε θηριωδίες κατά των Ελλήνων της Πόλεως και μεγάλων μικρασιατικών αστικών κέντρων, εις αντίποινα για τον ξεσηκωμό των ραγιάδων. Και πάλι ο θρυλικός Γέρος του Μοριά Θεόδωρος Κολοκοτρώνης αναφέρει στα απομνημονεύματά του: «Η επανάσταση η εδική μας δεν ομοιάζει με καμμίαν απ' όσες γίνονται την σήμερα εις την Ευρώπην. **Της Ευρώπης οι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεών των είναι εμφύλιος πόλεμος. Ο εδικός μας πόλεμος ήτον ο πλέον δίκαιος, ήτον έθνος με άλλο έθνος, ήτον με ένα λαόν, οπού ποτέ δεν ηθέλησε να αναγνωρισθή ως τοιούτος, ούτε να ορκισθή, παρά μόνον ό,τι έκαμνε η βία. Ούτε ο Σουλτάνος ηθέλησε ποτέ να θεωρήση τον ελληνικόν λαόν ως λαόν, αλλ' ως σκλάβους».**

Μα πάνω απ' όλα βαραίνει ό,τι αναφέρεται στην διακήρυξη της εν Επιδαύρω πρώτης εθνικής συνελεύσεως, η οποία εξεδόθη την 15η Ιανουαρίου 1822, όπου ρητώς αναφέρεται: «Ο κατά των Τούρκων πόλεμος ημών, **μακράν του να στηρίζεται εις αρχάς τινας** δημαγωγικάς και στασιώδεις ή **ιδιωφελείς μέρους τινός του σύμπαντος Ελληνικού Έθνους** σκοπούς, **είναι πόλεμος εθνικός**, πόλεμος ιερός, πόλεμος του οποίου η μόνη αιτία είναι η ανάκτησις των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας και της τιμής...». Σε άλλο δε σημείο της εν λόγω διακήρυξεως, αναφέρεται ότι ο τύραννος (Οθωμανός) **«λυστρικώς και άνευ τινός συνθήκης ήλθε μακρόθεν να μας καθυποτάξη»**. Πλήρης συνείδηση, λοιπόν, της αλλοτριότητος του κατακτητού και διακεκρηυγμένη απ' όλους η θέληση αποσπάσεως από την πολυεθνή Οθωμανική Αυτοκρατορία και ιδρύσεως ελληνικού εθνικού κράτους. Εις επίρρωσιν, ιδού η διακήρυξις της 1ης Ιανουαρίου 1822, η οποία προετάσσετο του προς συζήτηση και ψήφιση στην εθνική συνέλευση υποβληθέντος προσωρινού πολιτεύματος της Ελλάδος: «Το Ελληνικόν έθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν μη δυνάμενον να φέρη τον βαρύτατον και απαραδειγ-

μάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσαν αυτόν με μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερα διά των νομίμων παραστατών του, εις εθνικήν συνηγμένων συνέλευσιν, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν».

Όθεν, η ιδεολογία της πολυπολιτισμικότητος και του πολυφυλετισμού, η οποία καλλιεργείται και

προωθείται ως επίσημος ιδεολογία από τους κακή τη μοίρα σήμερα διαπιστευμένους με την διακυβέρνηση του ελλαδικού/ γραικουλικού (πλέον) κράτους – *βεβαίως στα πλαίσια της διαμορφώσεως πολλαπλώς αντεθνικού κρατικού μορφώματος εν Ευρώπη, τις Ηνωμένες Πολιτείες Ευρώπης, τμήμα άλλωστε του προωθούμενου απεθνιασμένου «παγκοσμίου χωριού»* – έρχεται σε πλήρη, ριζική και αναιρετική αντίθεση με τα οράματα και τις επιδιώξεις των επαναστατημένων Ελλήνων του 1821, με τις διακηρύξεις των ηγετών και των εθνοσυνελεύσεων τους και, καθόλου τυχαίως, μας οδηγεί μοιραίως στην διάλυση, τον πλήρη εξανδραποδισμό και τον αφανισμό! Ο δε Δρόμος διεξόδου και Καθήκοντος εν ταυτώ είναι μοναδικός και επείγων: **να επιστρέψουμε πάραυτα στο πνεύμα και την χαμένη, μα μέσα μας κρυμμένη, ψυχή της Επανάστασεως** - και αυτών των διακηρύξεων επίσης, εις το επίπεδο της κρατικής υποστάσεως, ενός αληθινά Εθνικού Κράτους των Ελλήνων – αλλά και εμπράκτως.

Όπερ και ασφαλώς θα σημαίνει την, κατεπείγουσαν άλλως τε, ανάγκην να εκδιωχθούν τα στίφη των αλλοφύλων εισβολέων, που ως λαθρομετανάστες (με την εγκληματική όχι απλώς αδιαφορία, αλλά μεθόδευση των αισχρών κρατούντων) έχουν κατακλύσει τα ιερά μας χώματα, παρεκτοπίζοντας τον δεινώς παρακμάζοντα ελληνικό πληθυσμό από τις πανάρχαιες εστίες του και δημιουργώντας μέγα κίνδυνο ριζικής φυλετικής αλλοιώσεως, όπερ και θα σημαίνει τον οριστικό αφανισμό του λαού των Ελλήνων. Εφθάσαμε στο αισχρό σημείο, υπουργός (δ΄ήθεν) Εθνικής Αμύνης (ο πανάθλιος Ευάγγελος Βενιζέλος, προ ολίγου καιρού) να αποφασίσει ότι δεν απαιτείται να είναι κάποιος Έλληνας το γένος προκειμένου να εισαχθεί στις παραγωγικές σχολές των ενόπλων δυνάμεων παρά μόνον να έχη την ελληνική υπηκοότητα – της οποίας η ευκολία χορηγήσεως σε κάθε παρεισφύσαντα αφροασιάτη ανθρωπίδη είναι παροιμιώ-

δης, ακόμη και εντός της (εσωτερικώς, ήδη) διαλυμένης συνάξεως των ομοιοπαθώς νοσηρών ευρωπαϊκών κρατών: και βεβαίως αυτό θα εξακολουθήσει να ισχύη, έως ότου ο μιαιρός εσμός των εθνοπροδοτών ανατραπή από μίαν αληθώς και βαθύτατα εθνική τάξη πραγμάτων!

Ήτοι σημαίνει ο Δρόμος αυτός την επιτακτικώς αναγκαία **επανάδρυση της Ελληνικής Πολιτείας** – ή, μάλλον, την πρώτη της **αληθινή ίδρυση, πάνω σ' εκείνα τα θεμέλια της Εθνοφυλετικής Αυτογνωσίας και του Αγώνος, που προσδιώρισαν το Είναι και την δράση** εκείνων των τρομερών ηρώων προγόνων μας της Κλεφτουριάς και του ³21: ξεδιπλώνοντας κι αναπετάσσοντας ως πύρινο λάβαρο την αιώνια Ψυχή του Έθνους μας, **προκειμένου επί τέλους αυθεντικώς να υπάρξουμε και να επανεισέλθουμε στην Ιστορία** - από την οποία τόσον αξιοθρηνήτως οι θλιβερές παπαγαλιστικές απομιμήσεις των σάπιων εικονικών «ιδεωδών» του ψευδο-«ανθρωπισμού» του μασονικού εγκυκλοπαιδισμού και της μαρξιστικής του παραφυάδος **μας έχουν οριστικώς εξοστρακίσει!**

Οριστικώς εφ' όσον παραμένουμε κολλημένοι στην ρυπαράν ιλύ και κόπρον αυτών των εικονικών «ιδεωδών» και εικονικών «ηγετών» μιας σκιώδους, βαθύτατα αντεθνικής «πολιτείας»:

ΕΘΝΟΓΕΡΣΙΑ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ!!! Ολίγος πλέον χρόνος απέμεινε πριν την οριστική εξαφάνιση του γένους των Ελλήνων! Χρειάζεται εθνική ανασύνταξη, επικράτηση της νέας αριστοκρατίας του Έθνους, συγκρότηση αληθούς εθνικού στρατού (του μόνου φοβήτρου αρπακτικών γειτόνων και εν γένει εχθρών της φυλής) και υπερήφανη εθνική Πολιτική – αντί του γνωστού επαισχύντου φαύλου ραγιαδικού πολιτικαντισμού της Δεινοκρατίας!!!

**ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ Ο ΑΓΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ!!!**

Η αναβίωση της Αριστοκρατίας από την Κλεφτουριά

Σπανίως δίδεται στις βαθύτερες πτυχές της Εθνεγεργίας και των ανθρώπων που την καρτερούσαν σημασία μεγαλύτερη από αυτήν που θα έδινε μια στείρα προγονοπληξία. Το μεγαλείο ενός ιστορικού φαινομένου βρίσκεται μπροστά σε όλους, αλλά για άλλη μια φορά αποδεικνύεται το πόση δειλία μπορεί να κρύψει ο νους του ανθρώπου και να κρατήσει μόνο τις βολικές και ακίνδυνες πτυχές, ή και να τις διαστρεβλώσει όπως γίνεται κατά κόρον σήμερα. Αυτές που δεν θα οδηγήσουν σε πολιτικά μη ορθές σκέψεις - αλλά σε τεχνιτούς και βεβιασμένους συνταριασμούς του Εθνικού αγώνος με τα στεγανά της συγχρόνου υλιστικής δημοκρατικής παράνοιας.

Μια συνηθισμένη αντίληψη είναι ο "κοινωνικός χαρακτήρας" του 1821, δηλαδή ο υποβιβασμός ενός αγώνος αίματος σε μια κομμουνιστικού τύπου υλιστική ανταρσία, όπου το μόνο που είχε σημασία ήταν το στομάχι και ο υλικός πλούτος. Συμπλέει φυσικά δίπλα σε αυτά η εντύπωση ότι οι Έλληνες εξεγέρθηκαν επειδή ο τύραννος Οθωμανός συμπεριφερόταν με "ρατσιστικό" και "δικτατορικό" τρόπο. Με τέτοιες εσκεμμένες (:) μωρίες βλέπουμε σήμερα ήρωες της περιόδου να "δανείζουν" χωρίς την θέλησή τους ρήσεις στους ακάπνιστους και ανάλκιδες απογόνους των, που τις χρησιμοποιούν ξεδιάντροπα για να εκφράσουν τα οικονομικά τους αιτήματα απέναντι στους υπηρέτες των τραπεζών, που οι ίδιοι διάλεξαν και αποθέωσαν για μια ζωή. Ένας αποτελεσματικός τρόπος για να διακοσμήσουν με ηρωϊκές γιρλάντες τον φιλοτομαρισμό τους και να αποτινάξουν παράλληλα τον εθνικισμό που, δυστυχώς γι' αυτούς, φέρουν αυτά τα πρότυπα.

Άλλη αντίληψη που διακατέχει την κοινή γνώμη (και αυτό ισχύει και για τις υπόλοιπες εθνικές εορτές) είναι ότι το Έθνος πήρε τα όπλα αφού πρώτα υπέστη τα πάνδεινα και ο δυνάστης ήταν αδιάλλακτος. Δηλαδή, για να ασκήσεις βία και να κηρύξεις πόλεμο πρέπει να σε έχουν ποδοπατήσει για αιώνες - και μόνο τότε δικαιολογείται η χρήση τέτοιων μέσων. Αυτή η θεώρηση που, όσο και αν φαίνεται περίεργο, έχει παγιωθεί ιδιαίτερα στον "εθνικά σκεπτόμενο" χώρο (λόγω χριστοπληξίας αλλά και για ν' αποτινάξει την ρετινιά του πολεμολάγνου), το μόνο που κάνει είναι να υμνεί τον ραγιαδισμό αντί για τους επαναστάτες που τον αποτίναξαν από πάνω τους.

Εδώ όμως θα κολυμπήσουμε σε βαθιά νερά και θα απομακρυνθούμε από τον βάλτο των συγχρόνων διανοουμένων. Μακριά από στείρες ιστορικές αναλύσεις ανθρώπων που προσπαθούν να ερμηνεύσουν χρώματα για τα οποία δεν έχουν αναπτύξει τα αισθητήρια κύτταρα ώστε να τα αντιληφθούν, βρίσκεται το Φως της Παραδόσεως, η ενάτηνση του Φυσικού Νόμου και η λατρεία του, διάχυτη μέσα στους θρύλους της Κλεφτουριάς.

Ακατανόητη η θεώρηση της αρχαίας Ιεραρχίας για τον σύγχρονο, διότι έχει συνηθίσει να τον εξουσιάζει αυτός ο οποίος φέρει σε έξαρση την αχρειότητα και την ερπετική συμπεριφορά, τα ίδια χαρακτηριστικά του αστού ψηφοφόρου σε μεγαλύτερη κλίμακα. Έτσι φαντάζεται όλους τους φέροντες την εξουσία ως αναλόγους των σημερινών, με μεγαλύτερη ασυδοσία μάλιστα, κρίνοντας εξ ιδίων τα αλλότρια. Η αυθεντική έννοια της ιεραρχίας των Ομηρικών Χρόνων και κάθε φωτεινής πτυχής του Ελληνισμού ορίζει ως ανώτερο

αυτόν που ενσαρκώνει την Ανδρεία, την σωφροσύνη και το Κάλλος. Ο Αχιλλεύς ήταν πρώτος επί των αγωνισμάτων, πρώτος επί της μάχης, σοφός αγορευτής στις συνελεύσεις και με θεϊκή ομορφιά, και ως ομορφιά εννοείται πως νοούμε την συνολική ομορφιά του όντος, σάρκα εναρμονισμένη με το πνεύμα. Διαστάσεις θρυλικές απέκτησαν όλοι οι Ήρωες της Ιστορίας, ιδιότητες Θεών, και αυτό δεν είναι καθόλου υπερβολή, γιατί όντως μετείχαν του θείου. Όπως οι φύλακες της Πλατωνικής Πολιτείας, που είναι οι πιο αυστηροί με τους εαυτούς τους, ο γγέτης αποτελεί την κορυφή της πυραμίδας, κρίνεται από το έργο του και είναι πρότυπο, όχι αντικείμενο κλεισασμού και σάτιρας.

Με την πάροδο του χρόνου εισχωρούν σε αυτό το σύστημα παράγοντες παρακμής που πάντα θα υπάρχουν και αλλοιώνουν την αυθεντικότητά του. Η υπερτίμηση της οικονομίας, η απομάκρυνση των ευγενών από την παλαίστρα της ζωής, η μείξη με κατώτερο αίμα και άλλοι λόγοι έφεραν στο ιστορικό προσκήνιο ουκ ολίγες φορές αναιμικούς και έκφυλους αριστοκράτες, μαλθακούς εν σώματι και πνεύματι. Και πολλές φορές επίσης η θεραπεία ερχόταν από τους "βαρβάρους" με τους σκληροτράχηλους μαχητές τους και τους ασάλινους αρχηγούς τους, τους διψασμένους για ανατροπή και κατάκτηση, γκρεμίζοντας το παλιό και άρρωστο ή δίνοντας μια αναζωογονητική παράταση ζωής. Όταν το μόνο που απομένει από έναν κάποτε αυθεντικό θεσμό είναι η τυπολατρεία, ο θεσμός αναβιώνει αλλού σε μέρη που δεν θα το περίμενε κανείς, αναζωογονημένος και αναγεννημένος.

Μέσα στους σκοτεινούς καιρούς ξεχωρίζουν αυτοί που προσπαθούν να βρουν τα φωτεινά σημεία καθώς και να δημιουργήσουν φως. Όπως ο πόλεμος είναι ο πατέρας των πάντων, έτσι και η σκληριότητα χωρίζει την ήρα από το στάχυ - και οι άνθρωποι που θέλουν να αναπνέουν ελεύθερα αφήνουν απδισμένοι πίσω τους προσκυνημένους.

Ο κλέφτης

-«Βασίλη κάτσε φρόνιμα να γίνεις νοικοκύρης, για ν' αποκτήσεις πρόβατα, ζευγάρια κι αγελάδες χωριά κι αμπελοχώραφα, κοπέλια να δουλεύουν»
-«Μάνα μου 'γω δεν κάθομαι να γίνω νοικοκύρης, να κάμω αμπελοχώραφα, κοπέλια να δουλεύουν, και νάμαι σκλάβος των Τουρκών, κοπέλι των σκυλών. φέρε μου το βαριό σπαθί και τ' αλαφρό τουφέκι, να πεταχτώ σαν το πουλί ψηλά στα κορφοβούνια, να πάρω δίπλα τα βουνά, να περπατήσω λόγγους, να βρω λημέρια των Κλεφτών, γατάκια καπετάνιων να πάω να βρω τον Μάνταλο, να σμίξω τον Μποστέκ, που πολεμούν με την Τουρκία και με τους Αρβανίτες να μπω με δαύτους σύντροφος στα Τούρκικα κεφάλια με μια σπαθιά να κόψω τρεις, με το τουφέκι πέντε, και με το γαταγάνι μου, σαράντα και πενήντα»
Πουρνό φιλεί τη μάνα του, πουρνό ξεπροβοδιέται.

Μέσα στις δυσκολίες της επιβίωσης, η κλεφτουριά ήρθε αντιμέτωπη με τον εσώτερο ραγιά και τον ποδοπάτησε. Σίγουρα ο πει-

ρασμός της επιστροφής στην ψυχία των προσκυνημένων θα τους ενόχλησε πολλές φορές, όσες ακριβώς και τον συνέτριψαν. Και μέσα στην δίνη της πείνας, της καταδιώξεως και της συνεχούς συγκρούσεως δεν έβρισκε πρόσφορο έδαφος καμμία εικονικότητα, καμμία γλυκειά πολιτική υπόσχεση και καμμία πλύση εγκεφάλου. Την αλήθεια την μαρτυρούσε αδιάκοπα το σπαθί, τα πεσμένα κορμιά των εχθρών στο γιουρούσι. Κανείς δεν μπορούσε να σταθεί ως καπετάνιος αν δεν ήταν ικανός να κρατήσει τους άνδρες του πιστούς στην ελεύθερη ζωή και να τους παρέχει τις νίκες.

Ποιος αναιμικός τρυφεροαναθρεμένος "ευγενής" και ποιος πολιτικάντης θα άντεχε έστω και μισή ώρα τα βλέμματα αυτών των ανδρών και τις απαιτήσεις που οι υπάρξεις τους μαρτυρούσαν; Ο καπετάνιος ήταν ο αξιότερος όλων τους, και για αυτό σέβονταν και έτρεμαν μόνον αυτόν και κανέναν άλλον από όλο τον προσκυνημένο Ελληνισμό. Μετά ερχόταν το πρωτοπαλλήκαρο, ο πρώτος των υπολοίπων. Κατόπιν οι υπόλοιποι. Ένας ηρωϊκός τρόπος ζωής και μια περηφάνεια απέναντι στον θάνατο (η παράδοση με σωσμένο το κορμμένο κεφάλι του νεκρού συναγωνιστή λόγου χάρη) δεν επέτρεψαν να αλλοιωθεί η αξία της ιεραρχίας. Η άσκηση ήταν απαραίτητη, ο συνδυασμός μιας καθημερινότητας ομοίας με την αρχαία Λακωνική σε σκληρότητα και η εξάσκηση στα όπλα και σε αγωνίσματα πολέμου συνιστούν ένα Πλατωνικό πρότυπο ζωής. Γιατί οι κλέφτες ζούσαν με μουσική και γυμναστική όπως υπέδειξε ο φιλόσοφος στην "Πολιτεία", ύμνους στην ανδρεία και στους Ήρωες με λιτούς, φωτεινούς και αρρενωπούς ρυθμούς.

Φαινομενικά λείπει η παιδεία. Μπορεί όντως να μη είχαν την ευκαιρία να μάθουν τα γράμματα που ήξεραν άλλοι. Αλλά μπορεί κανείς να πει σήμερα ότι μιλά καλύτερα την Ελληνική, με την ξερή και άχαρή του εκφορά, μπροστά στην γάργαρη και μετρημένη δημόδη λαλιά και ποίηση του κλέφτη; Η φιλοσοφία και η ηθική υπήρχε σε κάθε στιγμή του βίου τους, σε κάθε πράξη, όπως ακριβώς πρέπει να είναι αυτές οι δυο έννοιες. Αληθινές και βιωματικές, όχι φιλολογία και επιφανειακή ρασιοναλιστική "διάνοση".

Μουσική και γυμναστική, συνεχής τριβή με τον θάνατο, κακουχίες και επαφή με την φύση, ψηλά βουνά και σκληροί βράχοι. Και τα πιο σκληρά πόδια πληγώνονται σε τέτοια βράχια - και μόνον η Βούληση μένει να ξεχωρίσει το ποιος θα συνεχίσει να ανεβαίνει. Το δέσιμο με τα προσωπικά όπλα, ανάλογο με αυτό που είχαν οι Βίκινγκς, η αναβίωση του κλασικού αθλητισμού σε άμεση επαφή με την καθημερινότητα και όχι ως αποστειρωμένη ασχολία, οι ηρωϊκοί παϊάνες, συνιστούν μια πάστα ανθρώπων θρυλικών, βγαλμένη από τους Μύθους και τις μαγικές ιστορίες που τόσο είχε ανάγκη ο Ελληνισμός, ως μια ακόμα ενσάρκωση του Αρχετύπου του Πολεμιστού της Φυλής μας και της Αριανικότητας. Ποιότητες βασιλικές ("Βασιλεύω εφ' όσον και μόνον όσον είμαι Ελεύθερος" - Φρειδερίκος ο Μέγας) ξεδιαλέχτηκαν από την Ανάγκη να ανασυνθέσουν μια κάστα πολεμιστών, την "μαγιά της Λευτεριάς", που δυστυχώς αχάριστα η μετέπειτα εκ «καλαμαράδων» κυβέρνηση δεν σεβάστηκε.

Το μήνυμα όμως από την Ιστορία έχει δοθεί:

Είναι εφικτό να αναβιώσουν οι αξίες του Γένους των Ηρώων!

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1821.

Η άγνοιά μας τόσο για τους υπέρ της Ανεξαρτησίας από το 1821 αγώνες της Μακεδονίας, όσο και για όλες τις μετά το 1880 μέχρι και της ενάρξεως του Μακεδονικού Αγώνος επαναστάσεις και εξεγέρσεις των βορείων Ελλήνων είναι στους περισσότερους από εμάς σχεδόν απόλυτος.

Οφείλουμε να γνωρίζουμε άπαντες το ενιαίο της εθνικής πολεμικής προσπάθειας, από Δουνάβεως έως Κρήτης, ολοκλήρου του Ελληνισμού - και πρέπει να αποκατασταθεί στην συνείδηση όλων

μας το εύρος του αγώνος. Ο αρματωλισμός και η κλεφτουριά αναστήθηκε και ανδρώθηκε στην Μακεδονία και Θεσσαλία ένεκα της ασφαλείας, την οποία παρέιχαν οι σύνθετοι ορεινοί όγκοι της Δυτικής Μακεδονίας, της Ηπείρου και της Βορείου και Δυτικής/Νοτίου Θεσσαλίας. Τα ιστορικά δε γνωστά αρματωλίκια ήσαν δεκαεπτά, άπαντα εις την Δυτική Μακεδονία, Θεσσαλία, Ήπειρο και δυο μόνον εις την Αιτωλοακαρνανία.

Οι εξεγέρσεις της Μακεδονίας και γενικότερα της Βορείου Ελ-

λάδος άρχονται από το 1495, όταν επρόκειτο ο Κάρολος ο Η΄ να εκστρατεύσει εναντίον της Τουρκίας. Η ορμή των εξεγερμένων ήταν τόσο, ώστε ο σουλτάνος Βαγιαζήτ, αφού μετέφερε τα γυναικόπαιδα στην Ασία, ετοιμάστηκε για την μεταφορά της πρωτεύουσής του. Ματαιωθείσης δε της εκστρατείας του Καρόλου, η Θράκη και η Μακεδονία σχεδόν ερημώθησαν διά πυρός και σιδήρου.

Το 1571 εξηγήθησαν η Μακεδονία, η ηπειρωτική Ελλάς και τα νησιά μετά της Πελοποννήσου. Τότε, και παρά την ήττα της τουρκικής αρμάδας στην Ναύπακτο, 30.000 Έλληνες εκ Θεσσαλονίκης και Χαλκιδικής εθανατώθησαν στην Κωνσταντινούπολη. Το 1710 εξέγερση με επί κεφαλής τον Μπίτουλα εκ Πισοδριού, υποκινούμενον υπό του Τσάρου Πέτρου του Μεγάλου. Το 1748-49 οι Ορεισίβιοι άνδρες κατέλαβαν τις βόρειες Σποράδες, εναυπήγησαν καταδρομικό στόλο και ερήμωσαν λαφυραγωγούντες τις τουρκικές παράλιες πόλεις, από Λιτοχώρου έως Ελλησπόντου. Το 1771 επανάστασις κατά τα Ορλωφικά. Επίσης το 1782, επί Τσαρίνας Αικατερίνης, εξεγείρονται τα δεκαεπτά αρματωλίκια και για πρώτη φορά απωθούν και νικούν τα τακτικά αλβανοτουρκικά στρατεύματα του Αλή Τεπελενλή.

Το 1803, μετά την Ρωσοτουρκική ειρήνη, ο Αλής στρέφεται κατά των συνημμένων δεκαεπτά αρματωλικίων, τα οποία πτώνται και βρίσκουν καταφύγιο στις βορείους Σποράδες. Ο Νικοτσάρας εκ Γρεβενών ναυπηγεί στολίσκο, δια του οποίου το 1807 καταναυμαχεί την τουρκική αρμάδα. Η έγγραφος αφήγηση της ναυμαχίας και κατατροπώσεως γίνεται υπό του τότε ναύτου ... Θεοδώρου Κολοκοτρώνη! Ως σημαία και των πλοίων και των χερσαίων δυνάμεων επιλέγεται το 1807 ο Λευκός Σταυρός εντός κυανού πλαισίου, δηλαδή η σημερινή (παλαιά) ελληνική σημαία. Η απόφαση κηρύξεως της επανάστασεως στις 16 Φεβρουαρίου 1821 εις το αρχοντικό του Υψηλάντη στο Κισνόβι ωθεί τους Τούρκους να συλλάβουν τους Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης, Αδριανούπολεως, Λαρίσης, Κοζάνης, που τους απαγχονίζουν, ενώ εις τις οδούς της Θεσσαλονίκης επί πασσάλων, όπως λέει ο Πουκεβίλ, στερεώνονται κομμένα κεφάλια Ελλήνων προς κατατρομοκράτηση του πληθυσμού. Την 21η Δεκεμβρίου 1821 φθάνει εις την Μακεδονία ο Σερραίος Εμμανουήλ Παππάς (τραπεζίτης και αρχιταμίας της Φιλικής, διέθεσε ολόκληρη την περιουσία του, ανερχομένη σε πέντε εκατομμύρια χρυσά δίστηλα τάληρα, υπέρ του αγώνος και τους επτά εκ των εννέα υιών του, πεσόντες εις Μεσολόγγι, Λαμία, Νεόκαστρο, Καματερό, Σαλαμίνα) με συνοδό τον Κασομούλη, ορισθείς από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη ως αρχηγός της εν Μακεδονίᾳ επανάστασεως. Αποβιβάζεται δε εις τον Άθω. Ο πληθυσμός της Μακεδονίας και Θράκης τελεί υπό στυγνήν τρομοκρατία, τα μεγάλα τουρκικά στρατιωτικά κέντρα ευρίσκονται στην Αδριανούπολη, Καβάλα, Θεσσαλονίκη, Μοναστήρι, Λάρισα, Σέρρας. Προς βοήθειαν του Παππά φθάνουν μόνον 700 Σερραίοι υπό τον Κασομούλη και 400 Σιατιστινοί. Δι' επιστρατεύσεως των δυναμένων να φέρουν όπλα Ελλήνων της Χαλκιδικής, η στρατιά του Παππά φθάνει τους 3.900 άνδρες. Λαμβάνει δε και μικρή ενίσχυση από την Λήμνο και τα Ψαρά. Στις 16 Μαΐου 1821 κηρύσσεται η επανάσταση στην Χαλκιδική.

Η Υψηλή Πύλη διατάσσει τον εν πορεία προς την Πελοπόννησο Βεζύρη Μπαϊράμ Πασά με 30.000 άνδρες και 5.000 ιππείς να παλινδρομήσει προς την Χαλκιδική, ενώ συντρέχουν και οι Βαλήδες από Πράβι (Ελευθερούπολη), Καβάλα και Δράμα για την παραδειγματική τιμωρία των επαναστατών.

Οι στρατιωτικές επιτυχίες του Παππά έφθασαν μέχρι κυριεύσεως και του Σέδες, πλην όμως έλειπε ο επιτελικός νους για να τις εκμεταλλευθεί. Διότι εάν ταυτοχρόνως είχαν εξεγερθεί και οι Ολύμπιοι, δηλαδή Δυτικομακεδόνες και Βορειοθεσσαλοί, και εβάδιζαν προς την Θεσσαλονίκη, θα είχε αυτή καταληφθεί, όπερ και θα ήταν αφάνταστο κέρδος για την επανάσταση.

Ο Μπαϊράμ αντιπετιθεται - και είναι φυσικό οι 3900 του Παππά να μη δύνανται επί αναπεπταμένου πεδίου να συγκρατήσουν τους 35000

του Μπαϊράμ. Ο Παππάς οπισθοχωρεί προς Κασσάνδρα. Ανενόχλητος προελαύνει ο Μπαϊράμ, αφήνοντας μόνο τέφρα πίσω του, ενώ οι συλλαμβανόμενοι προσδέονται επί πασσάλω και καίγονται ζωντανοί. Τον Ιούλιο του 1822 καταφθάνει ο εκ του Πηλίου και σε ηλικία δεκαοκτώ ετών εξισλαμισθείς Έλληνας Βεζύρης Εμίν Λουμπούτ Πασσάς με 16000 άνδρες - σύνολο, επομένως, 51000 ανδρών. Ουδέποτε έφθασαν τέτοιας τάξεως δυνάμεις εις την Νότιον Ελλάδα. Συλλαμβάνει με ενέδρα 600 Έλληνες, τους οποίους σουβλίζει καθ' ομάδας ανά 120 εις Θεσσαλονίκη. Ο Λουμπούτ σε μια φονικότατη μάχη στις 14 Νοεμβρίου του 1822 κατανικά τον Παππά. Εκ των Ελλήνων επιζών μόνον 250 άνδρες και ο Παππάς αποθνήσκει επί του πλοίου που τους μετέφερε στην Ύδρα.

Ανασκοπώντας το διάστημα από της κηρύξεως της Επανάστασεως στην Μακεδονία συμπεραίνουμε ότι :

α) η έκρηξις της Επανάστασεως στην Μακεδονία ανάγκασε όχι μόνον να παραμείνουν άπαντα τα τμήματα του Γιουσούφ στην Θεσσαλονίκη, αλλά και να παλινδρομήσει ο κατά της Νοτίου Ελλάδος βαδίζων Μπαϊράμ Πασσάς ένεκα της Επανάστασεως στην Χαλκιδική.

β) Ο Λουμπούτ συνεκράτησε, πλην των προηγουμένων αναφερθεισών δυνάμεων, και 16000 άνδρες για τις ανάγκες του στην Μακεδονία.

γ) Ουδείς τακτικός Οθωμανικός Στρατός κατήλθεν κατά το πρώτο και ήμισυ έτος από της Επανάστασεως προς Νότον του Ολύμπου - και έτσι η Επανάσταση στην Στερεά και την Πελοπόννησο είχε τον χρόνο ν' ανδρωθεί και να καθιερωθεί, διότι μόνο μικρές φρουρές υπήρχαν εκεί.

δ) Και μετά την ήττα της Χαλκιδικής, εκ φόβου νέας ανταρσίας οι Τουρκικές δυνάμεις παραμένουν επί τόπου. Έτσι ολόκληρο το στρατιωτικό φορτίο των 50000 ανδρών το έφερε και κρατούσε η Μακεδονία.

Η συνέχεια θα δοθεί στην Νάουσα. Ηρωισμοί άπιστευτοι και πολλαπλοί. Αρκάδια πολλαπλά που, όμως, αγνοούνται από την Ελληνική ιστορία. Αυτά που συνέβησαν στον καταρράκτη της Αραπίτσας είναι εφάμιλλα του ηρωισμού του Ζαλόγγου, παραμένουν όμως άγνωστα στους πολλούς.

Θα προσπαθήσουμε, όμως, να τα αναδείξουμε - εις πείσμα των καιρών και των νέων ηθών.....

ΤΟΥ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

Ο Νικοτσάρας πολεμά με τρία βιλαέτια.

Την Ζίχναν και τον Χάντακαν, το έρπημον το Πράβι.
Τρεις ' μέραις κάμνει πόλεμον, τρεις ' μέραις και τρεις νύχταις
Χιόν' έτρωγαν, χιόν' έπιναν και την φωτιά βαστούσαν.

Τα παλληκάρια φώναξε 'σταίς τέσσεραις ο Νίκος -
" Ακούστε παλληκάρια μου, ολίγα κι ανδρειωμένα
Σίδηρον βάλτε 'στην καρδιάν και χάλκωμα 'στα στήθη
Αύριον πόλεμον κακόν έχομεν με τους Τούρκους .

Αύριον να πατήσωμεν, να πάρωμεν το Πράβι!"
Τον δρόμον πήραν σύνταχα κι έφθασαν 'στο γεφύρι
Ο Νίκος με το δαμασκό τον άλυσσόν του κόφτει
Φεύγουν οι Τούρκοι σαν τραγιά, πίσω το Πράβ' αφήνουν.

Τρία πουλάκια κάθονταν, τα τρία αράβ' αράδα
Τό 'να τηράει τον Όλυμπον, τ' άλλο την Αλασσώναν,
το τρίτον, το καλλίτερον, του Πράβι το γεφύρι.

Μυργιολογούσε κ' έλεγε, μυργιολογάει και λέγει
" Τον Νικοτσάραν έκλεισαν 'στου Πράβι το γεφύρι

Τρεις ' μέραις κάμνει πόλεμον, τρεις ' μέραις και τρεις ' νύχταις,
Χωρίς ψωμί, χωρίς νερόν, χωρίς ύπνον στο μάτι.

Τα παλληκάρια χούιαξε, τα παλληκάρια κράζει
Σύρετε τα σπαθάκια σας και πάρτε τα 'στο χέρι.
Κ' ευθύς ορμήν να κάμωμε ' στου Πράβι το γεφύρι."